

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS BANQUETES.

Lo govern los havia prohibit; no volia que n' hi hagués, y va habernhi pèl pare y per la mare.

Y donchs, qué 's figurava? Que sent ell al poder s' ho havia de menjar tot? ¡Cà! Encare hi ha comestibles y bon apetit. Aquells ayres de l' any 73 influheixen de una manera eficas sobre l' organisme de una gran part dels espanyols. Tenim salut, vigor, alegria y esperansa.

La veritat es que las consideracions que com a bons espanyols haviam de guardar als partits liberals, per més que fossen monárquichs, nos treyan la carn a grapats, porque hi havia qui opinava en contra de aquella conducta benévola y pacient, y hi havia además qui, cansat d' esperar, se mudava la casaca.

Pero avuy... Avuy tots pensém lo mateix: tots volém lo mateix... Ha bastat que D. Antón digués: «No menjaréu», porque tots plegats nos sentessim en la mateixa taula.

En la nostra hi havia possibilistas, zorrillistas, salmeronians, federals orgánichs y federals pactistas. Várem menjar tots de las mateixas viandas, y várem trobarlas bonas. Ni un dissentiment. Perfecta igualtat de paladar, perfecta igualtat de cor.

Als postres hi havia qui proposava enviar un telégrama a D. Antón, concebut en aquests termes:

«Excm. Sr. D. Antón Cánovas del Castillo: un gran número de republicans de tots los grupos y procedencias, reunits en fraternal banquete per solemnizar la memorable fetxa del 11 de febrer, undécim aniversari de la pacífica proclamació de la República espanyola, saludan a V. E. que ha sapigut agermanarlos y unirlos. ¡Gratitudo eterna al autor de la unió republicana!»

Aixis deya 'l telégrama, pero no várem enviarlo, per no donar ganancias al govern.

Qui vá divertir-se de debó vá ser la policia.

¡Vaya una manera de seguir fondas y restaurants! Ab lo que vá ensumar lo dia 11 de febrer, n' hi ha per perdre l' olfato.

¡Quina cosa més tristal! Ensumar lo que menjan los altres...

M' han dit que tenia ordres terminants de no deixar obrir la boca a cap republica y no obstant tots l' obrián, porque tots menjavan.

Jo, a las barbas de la policia vaig menjar guindillas y pebrots vermells, vulgo gorro-frigis.

Després del rostit, vá sortir lo biscuit glacé, que per una complacencia del fondista, era ni més ni menos que la figura de un mónstruo. Un mónstruo gelat, que s' anava fonent. En menos de cinch minuts vá desapareixe.

Y fins várem brindar, sense que la policia pogués impedirho.

Cada hù feya 'l brindis a l' orella del vehi: cada brindis anava corrent tota la taula, y las copas trincaavan.

La policia no vá poder impedir aquells brindis entusiastas y expressius, que donavan lo vol per la taula com una corrent eléctrica.

D. Antón: ¡allá l' hauria volgut veurel...

—¿Qué fan? preguntava un espectador de aquells que están sempre a tres quarts de quinze. ¿Per qué menjan? ¿Solemnisan algún naixement?

—No: rés de naixements.

—¿Potser l' enterro de algun oncle rich?

—Ni cap enterro.

—Donchs, ¡qué?

—Un embrás.

—¿Y per un embrás fan tanta festa?...

—Si, porque tenim la seguretat de que parirà.

Parirà, si, no ho duptin. Lo mateix entusiasme que ha reinat a Barcelona, s' ha sentit per tot Catalunya y en lo resto d' Espanya. Per tot arréu lo mateix esperit de concordia, é iguals desitjos: per tot arréu s' han olvidat diferencias, ressentiments y dualismes, al recort de una fetxa per tots igualment gloriosa, y baixa la pressió reaccionaria de un govern que per tots seria igualment odiat, si no 'ns produhis tan inmensos beneficis.

A Madrid no hi ha hagut café, ni fonda, ni restaurant que no 's vejessen frequentats pèls demócratas, y a las casas dels iustres presidents de la República, allí residents, era una professó fetxa de correligionaris que anavan a deixar la targeta.

Catorze ó quinze mil targetas vá rebre en Castelar, y altras tantas en Pi y Margall.

Pero faltava 'l coronament de la festa, y de coronarla se n' han encarregat los periódichs reaccionaris.

Fins are deyan qu' eram poch y mal avinguts: que las nostras ideas no tenian rahó de ser; que 'l pais las mirava ab horror: qu' era impossible que prosperessin.

Y a pesar de ser poch, se 'ns tréu de la legalitat, com si dintre de la legalitat los hi fessim nosa. Y a pesar d' estar mal avinguts, no 'ns deixan barallar proclamant cadascú la séva. Y a pesar de ser las nostras ideas tant abominadas, no 'ns permeten que las exposém a la fás de aquest pais que 'ns té por y 'ns desprecia.

La ley nos ampara, y 'l govern s' anticipa a la ley. La ley pena las transgressions que pujan cométes en l' exercici del dret de reunió, y 'l govern no deixa reunirnos, sense saber si faltarem ó no faltarem. No s' ha vist may un luxu tal de arbitrariedad y despotisme.

De manera que aquella part del pais que sense ser nostra, tampoch es d' ells, la inmensa massa dels indiferents, pregunta:

—¿Qu' es aixó?... ¿Cóm es possible que 's fassin semblants excepcions? ¿Tant terribles son los republicans?

Y apesar de tots los pesars, se fa la manifestació. La llum de la democracia filtra a través de las tenebras reaccionarias. Es impossible evitarho. La manifestació es imponent y grandiosa. Los mateixos obstacles l' han feta creixe. L' aygua corrent tancada per una resclosa, puja. Aixis també la corrent de las ideas.

Y qué fan avuy los periódichs reaccionaris, que ahir deyan qu' eram poch, que no teniam forsa ni prestigi?

Llegéixinlos, y 'ls trobarán pléns de insults y de grosserías. Del periodo de la arbitrariedad, han passat al periodo del despit.

Desvariejan. La conciencia se 'ls desborda y 'ls enterboleix lo cervell.

Creyeame, demócratas, no deséu la cullera, que ó molt m' enganyo, ó molt aviat celebrarem un' altre banquete.

P. K.

BALL DE MASCARA.

¡ACATXO! ¡Quanta gent! No 's pot donar un pas: després dirán que la ballém magre, que no hi ha quartos, que la gana 'ns fa corre. ¡Ves qui 'n fa cas d' aquest pais! Sempre exclamantse, sempre fent lo pobre, y quan se tracta de llenyar un duro, tothom se las manega per tréure'l d' un puesto ó altre.

Endavant: d' aquí ho veurè tot perfectament, sense perill de que ningú m' esbronqui, ni 'm molesti, ni 'm fassi pagar lo sopa.

Ja comensan a entrar máscaras y mascarons. Está vist, aquí totaom se disfressa, homes y donas: veyám que vindrà de bó.

¡Holal aquesta m' agrada: al cap hi porta un embut, a la má dreta un feix de candidaturas y a la esquerra una vareta de prestidigitador; vaja, va disfressada de moralitat electoral conservadora.

¡Callal! ¡Quin' una de més rara! Vá ab un pany de maleta a la boca, grillets als péus y una corona d' espinas al cap. Tú, máscara, ¿de qué vas disfressada?

—¿Qu' ets muda?

—¿Qu' ets muda?

—¿Qué no vols dir res?

—No puch: soch la prempsa.

Ja n' entra una'altra. Porta una careta a la cara y un altra al clatell; es a dir, que vé a tenir dugas caras. Ja la conech: es la esquerra dinástica.

¡Ahónt vá aquesta altra a caball de una tortuga gronxantse ab tanta mandra? Digas, tú, ¿de qué vas disfressada? ¿de fu-ionista?

—No; de parte telegráfich.

Ara entra tota una colla de minyons, vestits d' escolá y sense máscara. Escolti, jove; ¿de quina comparsa son vostés?

—De la unió católica.

—Y cóm es que no portan careta?

—Perque ja 'ns l' havém treta, home!

¡Ah, salaó! Ara 'n vè de gent... alsa, alsa: déu, vint, trenta... son homes, ó hu semblan. Tots portan una massa á la mà y boyna al cap, ensenyant unas anglas més llargas que la quaresma. Al darrera 'ls segueix un pendó ab un lleterero vermell... ¿qué diu? ¡Ah! Ja ho entench: *Honradas masas*. Vaya, jojo als rellotjes!

Aquí vè una parella d' homes. ¿Qué diable fan? L' un va vestit de bisbe y ab lo bacul las mesura de mala manera al altre que porta un traje de capella protestant... ¡Ey, mestres! ¿qué representa aquella funció?

—La *llibertat de cultos*.

Allí 'n veig un ab un traje hebréu que s' entreté contant trenia diners que cada dos minuts fica y tréu de la bossa: la careta es pastada á la cara de 'n Moret; digas, ganápia, de qu' es aquest vestit que traginas?

—De *Judas*.

Endavant; aquest sí que no cal preguntar qui vol ser: va pelat de cara, á la esquerra hi porta un lleterero que diu *honestitat*, y al davant un altre que diu *viva!* ¿Oy qu' ets en *Martos*?

—Sí; ¿ab qué ho nas conegut?

—Ab aquesta careta tan groixuda que dus.

Ara 'n vè un que toca un bombo que diu *Cobden-club* y va recorrent los grupos fentlos un discursset que sempre es lo mateix: aquest va disfressat de *librecambista*.

Aquí 'n ha un hi altre que 'm sembla que ja 'l coneix: camina ab una cressa, es horni y dú un bras embolicat.... ¡Tú, mister; ¿no ets l' inglés de *Donna Juanita*?

—No; soch lo *comers espanyol*.

¡Bravo! ¡quin altre tipo! Dos xavos, las grans patillas de xulo, lo barret de Lagartijo, l' ayre de *maton* y bebent canyas de *manzanilla*.... Tú, vina aquí, que 't vull dir una cosa á l' orella... ¿Oy qu' ets don...? ¿eh?

—Sí... pero ab mí no hi gastis bromas, porque sino....

¿Ahont van aquestos dos ab aquesta caixa tan tronada? ¡Ey, veyám! ¿qué hi ha aquí dins? ¿Ratas? ¡Vaya una ocurrencial... Y ¿qué es aquesta caixota?

—Es lo *tesor nacional*.

Vamos, ara vè la gran gentada. ¡Quina varietat! Sembla la parada d' un drapayre... ¿Ahont van aquestas tres mossas?

L' una va fent ballá un mico tan gros com ella: es la *fusió*.

L' altra porta un gall que fa 'l cap més viu que un diastre: es la... *dallonsas*.

Y l' altra va en camisa.... es la *Espanya*.

¿Qué? ¿qué es aquest brugi? ¿qué passa? ¡Ah! Va á comensar lo ball; los músichs ja preparan los instrument.

Ara, ara: 'l director d' orquesta ja s' assenta... ja agafa la batuta... ¡ara, á ballar, á ballar tot bitxol...!

Pero.... ¿qué es lo que veig, déus eternals?

La batuta no es tal batuta, sino un garrot com una casa.

Y 'l director d' orquesta... es nada menos que don Anton Cánovas del Castillo...

¡Ay la mare!

Lo cor me diu que aquest ball acabarà malament.

FANTÁSTICH.

UNA POESIA

Diuenje vá donarse un dinar en obsequi dels artistes Galofre y Tusquets.

Entre 'ls obsequiants hi havia un gran número de artistes y escriptors.

Als postres ván ferse expressius brindis y llegirse hermosas poesias. Una de las que més vá cridar l' atenció, sent aplaudida ab entusiasme, es la de don Francisco Matéu.

L' endemà un diari local la publicava, y nosaltres, amants de lo que es bó, no podèm menos de reproduhirla:

*

*

Del cadafalch un cap botava movent los ulls, llengotejant; diu que tenia la sang blava, pero vermella aná rajant. Un palaciá que s' ho mirava plorá fidel tant desconhort, y entre sanglots somiquejava: ¡lo rey es mort, lo rey es mort!

Carrers y plassas, tot bullia; la xusma treya drets novells; la Llibertat se revestia ab la llorera dels burdells; y en un esclat de bojeria sobre un taulell, sentat de tort, un tasta-vins hi repetia: ¡lo rey es mort, lo rey es mort!

Y torná 'l rey que fá de pare: mes li vé gran l' antich mantell; gira á la lley l' imbécil cara; de son palan ne fá un bordell: xalat, brutal y més encara,

sens magestat, ni gran, ni fort,
y ab desengany tothom diu ara:
¡lo rey es mort, lo rey es mort!

Lo titol de «Política de corda tirant» ha publicat *Lo Globo* un article molt notable, inspirat ab una frase de Alcalá Galiano, en temps de 'n Narvaez. «Política de corda tirant avuy á Espanya es una política molt perillosa, ja que qui tira de una corda gastada, corra l' gran perill de caure d' esquena.» D. Anton, com si l' hi vejés.

Per contestar á las prevencions de 'n Cánovas contra 'ls banquetes del onze de febrer, res millor que la frase de 'n Posada Herrera.

Aixís matarém un doctrinari ab un altre doctrinari. Deya en Posada Herrera:

«La pólvora comprimida al estallar mata; encesa al aire libre no fá mal.»

Y lo qu' es are en Cánovas está jugant ab pólvora comprimida ¡Imprudent!

Una consigna:

«Mentres governi en Cánovas, los republicans aprofitarém tots los aniversaris que vayan presentantse, tals com los de Torrijos, Riego, Mariana Pineda, etc., etc. per fer una manifestació per l' istil de la del 11 de febrer.»

Sembla qu' en Castelar es molt partidari de aquesta idea. Jo també, francament.

¿No 'ns treuen de las urnas? Dorchs á triunfá de un' altre modo.

Ab la forquilla y 'l ganivet als dits.

Los conservadors havian de salvarnos. Lo partit conservador era l' unich partit proteccionista. Qué ¿ja no se 'n recordan?

—Qué ho diu pèl tractat de comers ab Inglaterra?

—No senyor: ho dich pèl tractat de comers ab los Estats Units.

Per are ja s' ha firmat un *modus vivendi* ab aquell país. Lo tractat vindrá després.... y rodi la bola.

Pero los fabricants, los proteccionistas dels dos fomentos ¿qué fan en vista dels actes del govern?

¿Con que are callan? ¿Con qué tractantse de 'n Cánovas no s' hi tornan?

Vaja, tanquin, tanquin, ó si no volen tancar sigan franchs.

Cambihin lo rétol, modifiquin los Estatuts y dels Fomentos diguinme: «Fomento del servilismo conservador.»

¡Nanch, nanch, nanch. Campanada d' avis.

La senmana que vé 's publicarà una obra festiva cómica-extravagant, en vers, del nostre company C. *Gumbá*, titulada *¿HOME Ó DONA?*

Preparinse, porque diu que s'hi podrán llogar cadiras.

Lo govern s' ha proposat no atropellar á las corporacions populars porque no digan que 's val de medis violents per guanyar las eleccions.

Exemples:

A Sagunto (han comensat per Sagunto) ván rebre la visita de un delegat del governador per revisar los comptes del Ajuntament y ficarli la pó al cos.

Lo governador de Almeria vá reunir á cinquanta arcaldes, invitantlos á que dimitissen. N' hi havia que s' hi negavan, haventlos enviat una ratxada de delegats ab l' encárrech de fastidiarlos.

Escena presa del natural:

—Es vostè l' arcaldes de C.? preguntava un gobernador.

—Sí senyor, per servirlo.

—Hi tingut á bè cridarlo per participarli que l' hi he imposat una multa de 500 pesetas, per no haver contestat á una comunicació méya.

—¡Comunicació!.. Juro que no n' hi rebuda cap.

—Tant se val; pero com que penso posarli tantas multas com comunicacions pensi dirigirli, hi cregut convenient comunicarli per veure si es que prefereix presentar la dimissió.

A Huesca es molt gran la pressió que s' exerceix per impedir que surti en Castelar. Lo governador ha posat una multa al Ajuntament ¿saben perquè?

Perque 'l propietari de unas obras, á la nit no havia posat fanalet.

A Córdoba encare es pitjor. Lo governador vá admetre las dimissions del Ajuntament, sense que aquest las hagués presentadas. Nombrá un ajuntament nou, compost de amichs seus, y l' hi doná possessió 'l dia mateix.

Ab aquests antecedents ¿quin camí 'ns queda? Lo govern aboca 'l tinter sobre la lley. Lo país hi tirará *zorrilla*.

LA VEE DELS CORRESPONSALS.—Lo dia 3 del corrent morí á Tortellá Baldiri Abulí un dels héroes de la defensa de aquella heróica vila contra l' atach carlista. Demócrata de cor, los voluntaris de la República se l' trobaren al costat, en lo moment del perill. Ell vá ser qui ab sa certera punteria causá més víctimas al enemich, privant de que aquest s' apoderés de la sagristia de la iglesia, que ocupavan los voluntaris. Mirá impassible com saquejavan la seva morada y contribuí en primer terme á aquella jornada de gloria per la causa republicana. Era tant modest com valent. La llibertat pert ab Abulí un de sos més heróichs defensors.

A Torregrossa hi havia un bateig, y 'l padrí vá donar set pessetas á dos escolans porque toquessin las campanas. Vá saberho 'l rector y 'ls féu entregar las set pessetas, donantlos vuit quartos á cada hui.—Lo mateix rector lo mateix dia vá negarse á batejar á un' altra criatura, á pretext de que 'l padrí no havia cumpert ab la parroquia. Una pregunta: Si 'l padrí hagués esquitat set pessetas ¿l hauria batejada?

L' arcaldes de Mora de Ebro vá prohibir l' organizació de una cabalgata carnavalesca, que no tenia res de política ni de immoral, amenassant ab la presó als que se atrevissen á realisarla. Vels hi aquí un arcaldes sagastí que busca estar bé ab los conservadors, porque D. Anton no l' hi neteji la menjadora.

L' escena á Martorell. Mor' un feligrés sense sagraments, y 'l rector després de molts romansos y de anarse n á Barcelona á consularho, 's nega á donar terra sagrada al cadáver. Se vá fer un enterro civil al qual ván assistirhi uns 50 homes y 10 ó 12 donas. Anava á ser enterrat en lo cementiri no católich, quan un dels parents del difunt protestá ab lo titol de propietat de un nixxo á la mà, en vista de lo qual l' autoritat maná que 'l cadáver quedés depositat fins á nova ordre. Pero 'l rector á la matinada, sense dar noticia á cap autoritat maná obrir un sot y colgar lo cadáver.—Lo rector de Martorell vol ferse célebre. Figúrinse que un dia 'l sereno vá trobar una criatura acabada de neixe. Va demanar al rector que la batejés y ell vá negarse á ferho porque 'l sereno que s' havia ofert á ser padrí, no vá voler carregar ab lo gasto de l' iglesia. ¿Qué tal?

LA LLUNA DE LA ESQUERRA.

QUART CREIXENT.

—¡Prou! S' ha acabat la paciència,

s' ha acabat la compassió;

guerra contra la fusió

sense quartel ni clemencia.

La pobre patria exigeix

que la salvém desseguit:

¿quí 's voldrá fer sòrt al crit

de la patria, quan pateix?

Ataquém, pues, l' opressó

y ¡papá! a vence ó a morí.

¿Estéu bèn disposats?—¡Sí!

—¿Transigiréu jamay?—¡No!

—¿Juréu ni en sort ni en desgracia

faltá al programa?—¡Ho jurém!

—Donchs ¡ánimo! treballém

per la santa democracia.

Alsém nostra ensenya altiva

y donguém lo 'crit de guerra.

Ciudadans ¡viva la esquerra!

¡viva la llibertat!—¡Vivaaaa!

LLUNA PLENA.

—Ja hi som: ja havém fet á trisas

l' enemich: governém ja.

¡Poble, aviat podrás ligá

los gossos ab llangonissas!..

Veyám, ¿qué farém prime?

¿pendre assiento?—Per supuestol

—Ey, á mí deixéme puesto!

—¡Jo hi haig de cabre també!

—Vaja, ¿estéu tots assentats?

—Sí.—Pues, apa, mans á l' obra:

¿qué hi falta per qui? ¿qué hi sobra?

¿á qué venim obligats?

—S' ha de fer la revisió

del códich fundamental.

—Lo sufragi universal

s' ha de dar per precisió.

—S' ha de treballá á desdí...

—Y apujá 'l sou de la tropa...

—Y fer que tot marxí en popa...

—Y fer lleys.—Y tractats.—Y...

QUART MENGUANT.

—¡Cataplúm!—¿Qué hi ha? ¿qué passa?

—Que ara que anava tan bé,

sense com vá ni com vé

nos han donat carabassa.

—¡Bó! Algú 'ns ha fet la trabeta.

—Sí: la traició 'ns ha perdut.

—Pero en fi, si havém caigut,

tením la conciencia neta.

—Bah! Pèl que pot succehí:

jo 'm quedo ab los fusionistas.

—Jo 'm fico ab los canovistas.

—Jo me 'n vaig allá.—Jo allí.

*

*

*

—Donchs jo cullo la bandera del nostre partit gloriós...
 —Don Cristino, jo faig dos: ¿creu que podrém fer carrera?
 —¡Yaya! Jo ja sè en que 'm fundo per tenir tanta confiança.
 —¿Es á dir que hi ha esperansa?
 —¡Aun hay patria, Veremundo!

LLUNA NOVA.

—S' acostan las eleccions y 'ns hem d'aprestá á la lluyta.
 —Cái! ¡Si farém una truyta sent, com som, quatre xambons!
 —No ho cregui: tindré districtes; don Anton nos en dará.
 —Pues... ¿quin nom hem de portá?
 ¿serém esquerrans ó adictes?
 —Ja veurá... la gran qüestió es guanyá: aquí está la gracia.
 —Pero bè, ¿y la democracia?
 ¿com queda?—Queda... á recó.
 ¿Com que no tenim recursos, y 'l cas es fer diputats...!
 —Y ¿qué farán los nombrats?
 —¡Ból! ¡pues qué han de fer! Discursos...
 ¿No tenim conciencia elástica?
 —¡Aixo sí!—Pues... no cridém, y encara... potser... podrém salvar la esquerra dinástica.

Resumen.

Que 'ns vá xafar la guitarra y ara 's llensa 'l nom per terra. Aquí dona fí la esquerra: perdonad su mucha barra.

C. GUMÁ,

REVIEWS
VELS' HI aquí un quento que publica un periódich conservador:
 «Un capellá de mal geni y malas formas deya missa, y notant l'escanet que l'ajudava, que prenía la nostia al revés, vá dirli:
 —«Mossén Joseph, miri que alsa l'hostia al revés».

Lo capellá prou vá sentirlo, pero sense ferne cas, torná á alzar l'hostia de la mateixa manera.
 —«Mossén Joseph, repetia l' escolá: miri que posa á Cristo cap per 'vall».
 —«Calla, ximple, digué 'l capellá: ¿que 't pensas que l'hi cauran los quartos de las butxacas de l'hermilla?»

Lo capellá que diu missa es D. Antón.
 L'hostia es la ley.
 Y l' escolá que l' avisa, la premsa de oposició.
 ¡D. Antón ray!... Se 'n riu de l'hostia.

A Madrit vá estrenarse un' obra titulada: *El grito del pueblo*, y 'l govern la vá suspindre.
 Lo govern es aixis: lo seu mal no vol soroll.

Diu un telégrama:
 «Assegura 'l Standard que 'l rey de Abissinia ha ofert entrar en negociacions.»
 ¡Quina llástima que 'l general Martinez Campos no siga abissinio!
 En materia de tractes y contractes, es la nata.

Alegreuvos neo-catòlichs.
 A Hong-Kong lo dia 9 del actual, los xinos van assassinar á un capellá catòlich, 22 catequistas y 225 cristians batejats de fresch. Ademés ván destruir 108 casas de altrás tantas familias cristianas.
 Jo ja ho veig: los xinos son partidaris de l'unitat religiosa, y quan ván missionistas á rompre'ls las oracions, s'hi tornan.
 ¿Dirán los neos que aixó es una barbaritat? Però amigo, confessin que allá practican los principis de l'unitat religiosa ab todas las conseqüencias.

Quan Cánovas vá pujar, vá pujar la Bolsa.
 Y are qu' en Cánovas es dalt, la bolsa baixa.
 Jo conech á un conservador, que crida:
 —¡Aixó no vall!... ¡Tornéume 'ls quartos!

Alguns militars tractavan de obrir una suscripció per fer un obsequi al general López Dominguez.
 Y 'l ministre de la guerra ha prohibit qu' entre l' exercit s' obrissen suscripcions.
 Trobant un granet d' arena l' enveja diu:
 —Sempre trobo montanyas en mon camí.

Per haverse ocupat del discurs de un sócio del Ate-neo, á un periódich de Madrit l' hi están seguint una causa criminal.

D' aquí en avant en las corporacions hi haurá tres menas de socios:
 Honoraris, de número é inviolables.

Lo governador de Granada, que sens dupte vol estar bè ab en Pidal, los diumenjes y dias de festa mana tancar las botigas de la ciutat.

Molt bè fet.
 Lo dia que jo siga governador fins faré tancar las iglesias.
 No vull que 'ls dias de festa 'ls capellans treballin.

Aboga *El Progreso* de Madrit per l' unió de tots los partits liberals, á fi de fer frente y resistir á la reacció.

Está bé.
 Pero hi ha alguns liberals, ó que per tals se tenen, qu' encare están untats de llart del presupuesto, y aquests no s' enganxan ab los qu' están nets.
 Aquests no s' uneixen; embrutan.

Al arribar á Madrit lo duch de la Torre, vá ferse mal á la mà.

A la má dreta.
 Reyna santíssima ¿qué hauria succehit si arriba á ferse mal á la má esquerra?

¡Pobre D. Francisco!
 No 'n tenia prou en haver dimitit de arcalde, que are, derrotat pèls seus antichs correligionaris, ha hagut de dimitir lo càrrech de president del Comité provincial fusionista.

Un mico y un altre mico:
 abi arcalde ho era tot,
 y avuy lo pobre xicot
 apenas se llama Quico.

Dimars sessió á l' Ajuntament.
 ¡Quinas palinodias! ¡Quin desconcert!.. Quin espectacle més trist!
 Ja van fe bé 'ls porters, obrint no més que mitja porta del saló de Cent.
 En aquella casa hi ha un difunt.
 L' ajuntament fusionista.

Desde que 'l Sr. Cabot es arcalde de Barcelona, vels' hi aquí que la *Vanguardia* que avants se 'l menjava á festas, troba que quan era xich lo Sr. Cabot era escolá y que havia estudiat al seminari.
 Avants de tot aixó no se 'n recordava.
 Naturalment, la *Vanguardia* no té memoria, sino quan los demés se menjan las pansas, y á n' ella l' hi deixan las quas.

Diu lo Brusi:
 «Nosotros fuimos alfonsinos el dia que dejamos de ser isabelinos.»
 Alto, no es exacte.
 O sino que 'l Sr. Mañé 's prengui la pena de repasar un article titolat «Una lección de historia» publicat poch després de la revolució de Setembre.
 Sempre que D. Joan ó algu' altre de ca 'n Brusi estiga groch, llegint aquell article l' hi sortirán los colors á la cara.

Diu un telegrama:
 «Es completament inexacte que 's tracti de rellevar al general Riquelme.»
 ¡General felis!
 Vá posarlo en Sagasta, l' esquerra vá conservar-lo y en Cánovas se 'l fá seu.
 Es com aquells soldats que tenen los peus de plom: cauhen sempre drets.

En un poble de las Vascongadas dos pares capellans van fer bofetadas á las portas de l' iglesia.
 ¿Creuran que assembrat me quedo davant de una tal querella?
 No obstant diré com Quvedo:
 —¿Quién es ella?... ¿Quién es ella?

Districte hi há en lo qual s' hi presenta la friolera de disset candidats conservadors.
 Y per aixó s'apura 'l govern? Aixis com aixis á las eleccions ningú 'ls hi farà nosa. De modo que 'ls candidats podrian fer un conveni: ser diputats per torn, una senmana cada hù.

Si en Cánovas volia treure fins l' últim recort de la República, hauria de fer una cosa:
 Arrancar los entorxats que la República vá concedir á n' en Martinez Campos.
 ¡Apa maco!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ta-ba-co.*
2. MUDANSA.—*Cal, Pal, Val, Ral, Mal, Sal, Tal.*
3. CONVERSA.—*Mahó.*
4. TERS DE SÍLABAS.— GA LLI NA
LLI NA SA
NA SA RI
5. GEROGLIFICH.—*Cent penas no pagan un deute.*

Han endaviat totas las solucions los ciutadans Dos Liberals y Tacatascas: 4 Cropsis. Pau Mixa, Enriqueta y Pep del Sil; 3 Un Veraniego; 2 P. Trucas y S. de la F. y 1 no més Un Xarrup.

XARADAS.

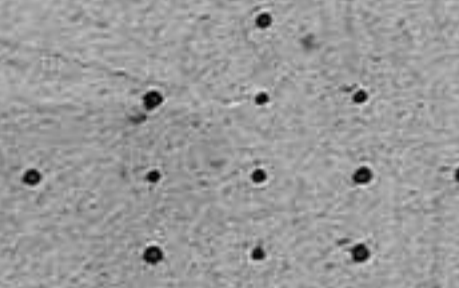
I.
 Are per naps y per cols,
 are per cols y per naps,
 no s' ha armat mal rebombori
 des que vá pujá en Total.
 Lo país bè prou l' hi crida:
 —«Dos tres bè, que tres molt mal!»
 Pero, ¡Hu! contesta ell sempre
 com vá fer temps endetrás.
 Y ni ab un hu de á setze
 lo trehnen d' aquell dos banch
 ahont sempre encalla y s' estella
 la pobra nau del Estat.

FERNANDEZ.

II.
 —Dos—primera aquell senyor
 tant magre? ¿Qu' está tercera?
 —Hu invers qu' es un rich total
 casat ab una escocesa.

KIN FO.

ROMBO.

Primera ratlla horisontal y vertical, una lletra.—Segona un número.—Tercera, un altre número.—Quarta, un altre número y Quinta una lletra.

F. ANET.

TRENCA-CAPS.

MIL PUROS DE CASA TE LA....

Formar ab las anteriors llettras lo nom de una població de Catalunya.

FABIA DAUSA.

GEROGLIFICH.

F
 :
 B P R
 o J p
 l l
 X
 que.

SASTRE DE PALAFRUGELL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse, 'ls ciutadans Pep del Sil, Ll. Milla, Cristófol Crispin, J. Prats y N. y J. M. F. de Petits.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Bonifaci Malcarat, Un pare capuchi, J. Pach, Saloyam, Un Peixeter, Un Pastera, Juli, Francisco Monfort, Cropsis y Pau Mixa.

Ciudadá J. Baucells: En la poesia hi ha facilitat: mirarém de insertarla encare que siga a l' *Esquella*.—J. Andrés: Hi anira un trenca-closcas.—Enriqueta: Idem trenca-caps y quadra.—Dos Liberals: Idem rombo y ters de sílabas.—Noy Gran: Idem ters de sílabas.—J. Molas Ballester: La poesia está bé.—Pepet del Carril: Aberracions ja estava composta desde la senmana passada. Vaig donar coneixement del seu desitj al editor y si no l' ha satisfet sera perquè lo que voste demana, a pesar de ser molt poca cosa, no ho fém ab ningú.—Paperada: Insertarém conversa y rombo.—J. Prats y N. Idem acentígrafo, sinominia y trenca-closcas.—Un can fam dos: Idem rombo.—Un Tenorio: Hi aniran dos rombos y un logogrifo.—L. D. y M. Idem un logogrifo y un ters de paraulas.—J. M. F. de Petits: Hi anirà l' anagrama y 'l rombo.—Ll. Milla: Idem algunas cantarelles y la mudansa.—A. Rosell: Idem dos epigramas.—Entre Sastres: Idem la conversa.—Dimoni blau: Idem rombo.—Un catalanista: En las sévas poesias hi ha més bona intenció que facilitat.—J. M. Torredembarra: Ne tornarém á parlar la senmana entrant.—B. Escudé Vila: Mirarém de complaurel.—T. S. Martorell y E. R. Torregrossa: Quedan servits.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

MINISTERI
DE
FOMENT

MINISTERI
DE
GOVERNATIO

—¡Tinch húsars!...

—Tinch trabucaires.

—¡Tinch regidors!...

—Jo l' iglesia.

—¡Jo tinch morts que per mí volan!
—¡Jo capellans que 'ls enterran!